

Punkt, som navnlig har viist sig uheldigt i den nugældende Lov af 1868, er jo den lette Udgang til at blive Sagfører, der har medført, at vi have faaet et uforholdsmæssigt stort Antal Sagførere eller, som der staar i Lovforslagets Motiver, et saadant Antal, der slet ikke svarer til Behovet. At et saa stort Antal Sagførere paa mange Omraader ikke er heldigt, er vistnok indlysende. Jeg skal ikke gaa ind paa alle de forskjellige Omraader, som der maaste kan være Tale om, at dette Forhold influerer paa, men jeg skal blot pege hen paa de Befolknings, det medfører for Befolkningen. Efter hvad der er oplyst i Motiverne til Lovforslaget, er der jo nu syv hundrede og nogle og tredive Sagførere, og det tør vel nok forudsættes, at det ikke vil være længe, inden Tallet er steget betydeligt. Regnes der nu, at hver af disse Mænd gennemsnitlig have en Indtægt af 4,000 Kroner — det er jo vanstillet at sige det, men jeg tror ikke, at det er for høit regnet; der er naturligvis dem, der have mindre, men der er ogsaa mange, der have langt mere, og i alt Fald har jeg ved at gennemgaa Stattebetænkningerne, som offentliggøres i Bladene i de forskjellige Byer, fundet, at det vil være temmelig lavt anslaaet, men lad os nu sige 4,000 Kroner — bliver det en aarlig Udgift for Befolkningen af 3 Millioner Kroner. Der har naturligvis ogsaa tidligere været ydet Bederlag, betydeligt Bederlag for Virksomheden, men Forholdet var jo tidligere noget anderledes, det der ikke var nær saa mange Sagførere. Jeg har gennemgaaet Statskalenderen for 1866 og har fundet, at der den Gang var 205 Sagførere her i Landet. Selv om man nu regner, at disse muligt have høit store Indtægter — lad os sige 5,000 Kroner i Gjennemsnit — vil det kun blive 1 Million Kroner, og Differentien bliver altsaa 2 Million Kroner, som Loven af 1868 aarlig koster Befolkningen. Spørger man nu, hvem det gaar ud over, tror jeg efter min Erfaring, at man kan sige, at det gaar mest ud over Landbefolkningen. Det er navnlig de smaa Gaardmænd, der sidde haardt i det, og Husmændene, der ofte maa yde stort Bederlag i saa Henseende. Jeg har set mange Exempler derpaa, men skal kun nævne et Par, som ere komne til min Kundskab, og som jeg altsaa kan indestaa for. Der var saaledes Inddrivelsen af en Panteobligation paa lidt over 5,000 Kroner, hvorfor der var givet 1ste Prioritet i en mindre Landeieendom. Der bleve Omkostningerne 972 Kroner, og deraf Løb Salærerne op til 808 Kroner. I et andet Tilfælde, hvor der var en

Panteobligation paa 1,000 Kroner, hvorfor der var givet 1ste Prioritet i et Hus med nogle faa Tønder Land, bleve Salærerne 140 Kroner. Det er naturligvis fuldstændig lobligt, at Vedkommende tager saa Meget, men i alt Fald maa man vist indrømme, at det ikke er billigt. Det store Antal Sagførere har nemlig medført, at en Sagfører, navnlig naar det er en yngre, der faaer en Forretning, er nødt til at gjøre sig den saa frugtbringende som mulig. Derfor er der ogsaa enkelte Steder, hvor det er blevet ligefrem Coutume, at en Sagfører, hvem der f. Ex. overgives en Obligation til Inddrivning, begynder Sagen med at foretage en Arrestforretning i den faste Eiendom, skjøndt den i og for sig ikke kan forflyttes. Der opnaas saa et Salær for den Forretning; saa foretages en Arrestforfølgningssag, som ogsaa giver Salær, saa kommer Eksekution og atter Salær og endelig Auktionerne. Det bliver saaledes meget betydelige Omkostninger. Det er den Side af Sagen, som jeg kunde ønske at fremdrage, for at det kan staa klart, at det navnlig er paa de mindre Bemidlede, at Byrden kommer til at hvile haardest.

Om nu det Forslag, som her foreligger, fjerner alle de Ulemper, som ere forbundne med Loven af 1868, kan vel være vanstillet at afgjøre, men i hvert Tilfælde vil det dog upaatvivlelig medføre, at Antallet af Sagførere vil indskrænktes paa en rimelig Maade. De Betingelser, som Forslaget stiller for at blive Sagfører, ere vistnok overordentlig gavnlige og heldige. Der fordres jo efter Forslaget, at Vedkommende skal være 30 Aar, at han i Almindelighed skal have været 5 Aar Fuldmægtig enten hos en Sagfører eller hos en Dommer, og endelig at han skal have fuldstændig juridisk Examen. Tredive Aars Alderen er vistnok aldeles nødvendig, da man maa huske paa, at der betros Sagførerne saa vigtige Interesser, at der maa kræves en vis Modenhed hos dem, som man ikke altid kan forudsætte hos en ung Mand paa 25 Aar. Hvad angaar den 5-aarige Øvelse, kan der vist ikke opkastes Tvivl om, at det er rigtigt at fordrer den. Mulig kan der være mere Tvivl, om det vil være rigtigt at fastholde, at af disse 5 Aar skal Vedkommende have været 2 Aar paa eet Sted, idet det mulig kunde tænkes at blive misbrugt, men jeg tror ikke, at man behøver at frygte derfor, og jeg skal derfor for mit Vedkommende ikke have det Mindste imod, at denne Bestemmelse bliver staaende. Jeg kommer nu til den Bestemmelse, at der fordres fuldstændig juridisk Examen. Denne Bestemmelse finder jeg fuldstændig rigtig, jeg kunde kun ønske, at det ogsaa var blevet